

„Az Úrtól lett ez és csodálatos a mi szemeink előtt.”

Felépült a móricgáti templom. Vajon kik építették fel ezt a templomot. Emberek? Adakozók?

Nem! Ezt a templomot Isten építette fel csodálatosan a maga dicsőségére.

Úgy mondja itt a pusztai szájhagyomány s ez igazság is, hogy a móricgáti református gyülekezetbölcseje itt ringott egykor a Duna menti ősi református gyülekezetben, Kiskunlacházán. Sokáig Lacháza pusztája volt ez a tájék, amikor a lacháziak pusztájuktól megváltak, a közülük kiszakadt s ide telepedett pásztornépet ellátták református iskolával, 50 hold földdel, s azzal a 120 kilós pásztorharanggal, amelyik 1943 óta hívogatta az iskola melletti haranglábon a puszták népét imádságra. Krisztus követésére, itt ahol az iskolánál az ősi pusztaház is állott.

1862-ben Szank vette lelki gondozásába a helyet, s a szanki anyakönyvben az első megkeresztelt egyén Móricgáton született Deli Eszter, akinek dédunokáját a mai napon elsőnek kereszteltünk meg a templomban. Amikor a református iskola a községé, majd az államé lett, a lelkipásztor csak havonta egyszer járt ide istentiszteletet tartani, ami elég sovány lelki táplálékot, és lelki elhanyagoltságot jelentett a pusztai nép számára. Amint szaporodtak a hívek, felvetődött a gondolat; van temetőnk, harangunk, lelki hajlékra is szükség volna. Az első világháború után meg is szerezték ezt a mostani templomtelket, s a 40-es években akkori lelkipásztoruk megindította a gabona és pénzgyűjtést az építendő templomra. Azonban a háború nagy vihara széjjel szórta a 100 mázsa gabonát, és a 2000 pengőnyi templomanyagot.

De Isten nem engedte a szent tervet elaludni. 1954-ben egy építészmérnöknek készülő egyetemi hallgatónő megrajzolta, megfestette a gyülekezet álmodott templomát. 1954-ben nehéz viszonyok között vágyakozva szemlélték egy istentisztelet után a táblára szegezett képeket, de nagyon kicsiny hittel is.

Ekkortájt szentelték fel a tázláriak a szomszédságban szép kis templomukat, s arra gondoltunk, kölcsönt szerzünk, és úgy fogunk neki az építésnek. Isten azonban más irányba terelt bennünket. „Építsétek e házat, hogy gyönyörködjem benne s dicsóítsam” de biblia módon, mint annak idején Dávid király cselekedte. „Gyűjtsetek követ, a fát, az anyagot, s azután építsetek!”

Hogyan épült meg a Móricgát-pusztai református templom az Úr 1957. esztendejében

Csak 10 ezer jó téglát tudjunk megvenni a fundamentumhoz, a vályogot majd kivetjük s tovább haladunk – gondoltuk.

A lelkipásztor arra kérte a gyülekezet asszonyait, hogy neveljenek egy pár csirkét a tanya körül a templom fundamentuma javára, s az ősszel eladott csirkék árából meg tudjuk venni a 10 ezer fundamentumhoz való téglát. Az asszonyok ezt el is vállalták.

A férfiak javarésze keveset bízott a dologhoz. Az egyik azt mondta: Én majd akkor adok rá, ha a csillagot teszik fel a tornyára. A lelkipásztor prófétái lélek által azt mondotta: Nagyon jó lesz akkor is.

De meg van még az egykori anyaegyházunk. Az erősebb lélekszámban s anyagiakban is. Mint egykori anyaegyházunk, kérjük meg, segítsenek ők is. A kiküldött két követ szavára közel 3 ezer forinttal segítségünkre is jöttek, s hamarosan boldogan fuvaroztuk be az első 10 ezer téglát a templomtelekre.

Télen a férfiak elindultak fát gyűjteni. Munkájukat siker koronázta. A móricgáti katolikus testvéreink is sokan úgy érezték, hogy most vissza kell adni a reformátusoknak azt a kölcsönt, amit ők kaptak hasonló természetiekben tőlük, amikor 30 évvel ezelőtt az ő kápolnájuk megépült. Össze is jött a legszükségesebb faanyag. A kivágásra engedélyezett 5 szál fából nem restelltek adni egyet-egyet.

Egyházmegyénk tanács bíróját, a foktői gondnokot, aki a tázlári templomszentelésen már sok jó tanáccsal buzdított bennünket, tervrajzkészítésre kértük fel. Arra biztatott bennünket: Bízunk a hatalmas Isten segítségével, s ne vályogból, hanem időt állóbb anyagból, téglából építsünk. Gyülekezetete segítségét is ígérte, amit 4 ezer forintban meg is kaptuk tőlük.

Újból a második esztendőben is meggyűjtöttük magunkat. Még kis szórványain népe is szeretettel adakozott, a majsai fiókegyházunk népe is.

„KérjeteK és adatik nékteK!”

Hogyan épült meg a Móricgát-pusztai református templom az Úr 1957. esztendejében

erre buzdította fel Isten a lelkipásztor szívét, amikor a földrengés és a dunai árvíz után alkalom kínálkozott arra, hogy lehet Amerikából téglát kérnünk „imaházunkhoz”, „szeretet kölcsönre”. Azaz megígértük, hogy 20 éven át minden évben a templomszentelés évfordulóján összeadakozzuk az ezer téglá árát, s azt elküldjük valamelyik szeretetintézményünknek amerikai magyar református testvéreink nevében, hogy jótéteményük tovább gyűrűzzön. Ki is számítottuk az akkori pusztai tojásvalutában, hogy ha minden család évente 10 tojást ad erre a célra, évente meg tudjuk fizetni ezt a szeretetadósságot, mert a pusztán, ha elfogy a pénz a házban, tojást visznek a hívek a szövetkezeti boltba, s azzal fizetnek. Ezt az évi tíz tojást még a presbitérium is vállalta, amelyik pedig semmiféle adósságba bele nem akart menni az építéssel kapcsolatban.

Kérésünk jó talajra talált. Az óhazai akáclombos temetőbe már öreg korukban is visszavágyó amerikai magyar véreink segítettek, sőt rajtuk keresztül érkezett hozzánk elsőnek a jugoszláviai magyar reformátusok ezer téglá segítségével. De küldött ezer téglát az amerikai angol lelkész is, aki az első világháború végén Nikolsuriski magyar hadifogolytáborban éveken át munkálkodott a Vöröskereszttel hadifoglyaink között, s megszeretett minket. S küldött ezer téglát az a zsidószármazású kanadai mérnök is, akit kisfiú korában hónapokon át rejtegettünk, a hitleri és nyilas fajüldözés idején. Megmenekült, messze került, de az egykori jótett most így kamatozott. Azért: „Cselekedjete jót mindenekkel!”

Amikor aztán be kellett adni a végleges tervrajzot, átmentünk a presbitériummal Tázlárra tapasztalatcserére, s onnét is átjöttek már előbb a presbiterek buzdítani bennünket, hogy ne kicsinyhitűsködjünk, csak dolgozzunk tovább. Presbitériumunk a látottak alapján a tázlári templom tervezőjét kérte fel, hogy készítse el a végleges tervet egy szerény toronnyal. Gondoltuk, majd egyszer, ha lesz rávalónk, hozzáépítjük a tornyot is az imaházhoz, hogy mégis az ősi lacházi kisharang méltó helyére kerüljön.

Adakozóink:

Isten újabb jeleket adott, hogy velünk van. Ő küld segítséget, mert tudja, hogy kevesen vagyunk e nagy feladathoz. Egy öreg budapesti kéményseprő házastárs szívét, ahol a férj római katolikus, felindította az Isten, hogy küldjön havonta fizetéséből, míg dolgozni tud 100 forintot templomunk építésére. És akik sohasem látták e tájat, küldtek 16 hónapon át 100 forintokat. Amikor pedig a postán nem lehetett 1956 őszén pénzt küldeni, összerakták, s egyszerre 1 000.- Forinttal toldották meg, még addigi 1 600,. Forint adományukat.

Egy I. osztályos kisfiunk húsvéti locsolkodásban keresett 10 forintját mind ideadta a templom építésére, pedig kisbicskát akart venni rajta. De a lélek által az ő szíve is tüzet fogott a nagy ügyért. Amikor cselekedetéről hallott egy dunántúli gyülekezet kurátorának felesége, aki szintén csak 10 forintot akart adni templomunkra. Úgy meghatódott, hogy hozzátett egy 0-át, s egy százast adott, de hozzátette, csak a felét írjuk a nevére. A másik fele névtelen legyen, nehogy kikapjon az urától, hogy miért adott olyan sokat.

Egy tahitótfalusi özvegyasszony szép levélben buzdította híveinket, mellékelve hozzá 200 forint adományát, hogy mióta ő, mint parasztasszony megismerte az élő Krisztust, a Biblia szerint igyekszik élni, a tizedét minden keresetének örömmel adja vissza Istennek, és Isten megáldja, s nem lesz azért kevesebbje.

Az alapkőletétel:

Így érkeztünk el fokozódó felbuzdulásban 1957. tavaszára, az alapkőletételi ünnepélyünkre. A helyi tanács és az egyházügyi előadó jóakarató támogatásával hamarosan megkaptuk az engedélyt. Egyházügyi főelőadónk és esperesünk személyesen is kijöttek hozzánk, s tudjuk, szívükbe zárták a puszta népét, s őket is a puszta népe, mert attól fogva már sokszor tapasztaltuk segítő szeretetüket. Az öreg pásztorok boldogan ültek le botjukra támaszkodva a templom alapkövére, hogy ezt megérhették.

Segítenek a gyülekezetek:

Még 1956 októberében megszavazta a Dunamelléki Egyházkerület, hogy az egyházkerület gyülekezetei adjanak egy perselyadakozást a móricgáti templomépítésre. A körlevél azonban az ismert események miatt csak 1957 tavaszán mehetett ki. A kis baranyai gyülekezet 3 forintos perselyétől a kecskeméti gyülekezet 4 000.- forintos perselyéig jött, áradt hozzánk református atyánkfiai segítségével. Különösen hálásak vagyunk a Dunamenti gyülekezetnek. Uszódon, szörnyű jégverés után 10 nappal mégis összeadott a gyülekezet 4 000.- forintot részünkre, s a Pest közelében lévő ráckevei hívek, ahol több móricgáti hívünk is lakozik, 80 ezer forinttal jöttek a segítségünkre.

Lesz e torony?

Ekkor már azt kérdezték a lelkipásztortól a hívek: lesz e torony? Mert talán arra is kikerül a téglák ára. Egyik szélütött egyháztagnak is csak azon sóhajtozott, azt szeretné, ha Isten

Hogyan épült meg a Móricgát-pusztai református templom az Úr 1957. esztendejében

megengedné neki érne, hogy meghallhatná megszólalni a lacházi harangot a mi kis templomunk tornyában, mert az közelebb is lenne a tanyájához, s jobban is hallaná.

Ettől fogva még inkább „versenyben” dolgoztunk, iparkodtunk, hogy ez az atyánkfia azt az örömet is megérhesse. Versenyt futottunk a halállal. És két hete Móricgát református népével együtt sírva hallatta, amikor az esti csendben a toronyból csendült ki új szépséggel a régi harang szava.

Különleges segítségek:

Akkor amikor a legnagyobb anyagiánnyal küzdöttünk, Isten mindig csodálatosan kirendelte számunkra a segítséget.

- Az ablakhoz a vasat, a bádogot a tetőre, amiből jutott még csatornára is.
- A tölgyfaajtót Dunapatajról, sőt még kedves ajándékokkal is megtetőzte szükségleteinket.
- Egy szép napon megérkezett Foktőről a toronyra való csillag.
- Egy skót misszionárius nőtől a szószékre és az úrasztalára való terítő.

Aztán, amikorra munkánk vége felé, már minden forrásból kifogytunk, még egyszer felkerestük kérésünkkel, bizalommal az egykori lelki édesanyánkat, a kiskunlacházi református gyülekezetet. Velük kezdtük, velük végeztük a munkánkat. Mi 5 napos hitmélyítő szolgálatban lelkieket vittünk nekik, ők pedig testiekkel, anyagi segítséggel viszonzták és ablakaink, tölgyfaajtónk, a lacházi egykori anyagyülekezet kedves ajándéka számunkra. Most boldogan mutatjuk meg nekik és minden segítő adakozónak, hogy áldozatuk, segítségük nem volt hiábavaló. Különösen örülünk, hogy elküldte üzenetét a 90 éves Örsi József bácsi is Lacházáról, akik most is a leghűségesebb templomba járók, s mivel egykor neki is volt itt 9 hold földje a pusztába. De még sohase látta, s az ideszakadt népet is buzdítja a kegyes, istenfélő, imádkozótemplomos, jót cselekvő életre.

A „testvérség temploma”

Most tehát elmondhatjuk, hogy templomunkat építette két világrész, 5 ország és 3-féle keresztényfelekezet népe szép testvérségben. Amerikai téglá, orosz bádog. Nyugat és Kelet tudnak találkozni a Krisztusban. Bizonyosága ez annak, hogy Jézus Krisztus ma is a világ Ura. Össze tudja kötni szent testvérségben a világrészeket, a népeket, a felekezeteket, s anyaszentegyházának hajóját, mint azt a keresztény egyházak egységmozgalmának jelképe, a

Hogyan épült meg a Móricgát-pusztai református templom az Úr 1957. esztendejében

keresztformájú vitorlát a háborgó tengeren a Szent Lélek ereje által hajtott kép ábrázolja is. Az emberiség viharzó tengerén is viszi mégis előre.

Egy kis számadás:

Vajon mibe került ez a templom? Kérdezik sokan, így beszélnek a számok:

- a móricgáti hívek adakoztak rá	20 000.- forintot
- fuvarban, munkában aadtak hozzá	30 000.- forint értéket
- szeretetadósságot vállaltak	25 000.- forint értékben
- budapesti hívek adakoztak rá	11 000.- forintot
- más vidéki egyének	4 000.- forintot
- a szanki egyház	6 000.- forintot
- az egykori lacházi anyaegyház	15 000.- forintot
- a Dunamelléki Egyházkerület gyülekezetei és néhány más gyülekezet	60 000.- forintot
Összesen:	171 000.- Forint

Beszámolóm végére értem. Talán többnek feltűnt, hogy egy ember nevét sem említettem meg. De a kálvinista természetű bibliás lélek ilyenkor nem szereti a maga dicsőségét, hanem a Szentháromság Egy Örök Igaz Isten dicsőségét magasztalni.

Kész már a templom. Használható.

Sokan az öregek már nagyon vágytak utána. Templom után, az imádság háza után. Most megadta nekik az Isten.

Kissé nyersek még a falai, padozata, mint ahogy nyers még sok pusztai ember is, de ha majd többször hallja ez a nép is a bűnös emberi szívet újjászülő, átformáló Jézus Krisztus szavát, hisszük, jobb, nemesebb, tisztább lesz a pusztai ember szíve is.

Istené legyen a dicsőség azért, hogy az adakozók és a segítők a szent munkára felbuzdultak. Az építés alatt is hazánk békességét megóvta.

Szolgálja e hajlék felebarátaink javát, a lelkek üdvösségét, Isten országának épülését nemzedékről nemzedékre.

Dobos Károly
a templom építője